

Ką man reiškia Lietuvos vėliavos spalvos?

Geltona. Man atrodo, kad geltona tai šviesa, gėris. Tai, kas džiugina, šildo ir pripildo širdį gerumo. Geltona tai, kas kiekvieną dieną daro nepanašią į kitą, tai, kas praskaidrina dienas.

Žalia. Man atrodo, kad žalia tai, kas gera, šviežia. Žalia lyg atgaiva, sveikata, žaluma. Žalia spalva suteikia jėgų, sveikatos, laimės.

Raudona. Man atrodo, kad tai spalva, kuri gali reikšti kraują ar pasiaukojimą. Žmonės aukojosi dėl savo tėvynės. Už laisvę, tiesą, artimųjų gyvybę išlietas kraujas, mano manymu, ir yra raudonos spalvos įprasminimas Lietuvos vėliavoje.

Dora Černiūtė, 7b klasė

Ant balto sniego virpa šermukšnio šakelė, pabirę pušų spygliai. Juos apšviečia saulė, ta pati, kuri mus šildo vasarą prie Baltijos jūros. Tiesa, dabar saulės šviesa visai kitokia, tarsi sustingusi, šerkšnu pasidabinusi. Raudonuoja šalčio pakąstos šermukšnio uogos, primenančios kančias, primenančios iš Lietuvos atimtus jos vaikus: karius, kritusius kovos lauke, sušaudytus, nukankintus partizanus, moteris, vyrus, išstremtus į Sibirą. Pušų spygliai baksnoja atmintį – jei nebūtų raudonų šermukšnio uogų, žėrinčių kraujo lašų ant balto sniego, nebūtų nei tavęs, nei manęs, nebūtų Lietuvos.

Adrija Suchockaitė, 7b klasė

Geltona žalia ir raudona.

Gražiosios Lietuvos spalvos.

Manau, kad jos puikiai apibūdina kokie yra lietuviai.

Geltona tai lyg šviesa ir gerumas, esantis lietuvių širdyse.

Žalia – tikėjimas ir viltis.

O raudona mūsų drąsa bei stiprybė.

Adelija Sinicaitė, 7b klasė

Geltona. Tai saulė, gėris, draugai, žmogiškumas, pasitikėjimas, pagarba.

Žalia. Tai miškas, gamta, augalai, kiemas, vasara, atostogos.

Raudona. Tai braškės, avietės, obuoliai močiutės sode.

Arminas Vaškys, 7b klasė

Geltona – man asocijuojasi su saule, ji viena tokia kaip ir Lietuva. Geltona tai šiluma, džiaugsmas, geros emocijos, geltonų gėlių laukas ir tuščia, ryto saulės apšviesta senamiesčio gatvė, kvepianti šviežia duona.

Žalia – man asocijuojasi su didingais Lietuvos miškais, žolynais ir pelkėmis, kuriuose knibžda įvairiausi gyviai. Žalia – garuojanti pavasario žemė, nuprausta gaivaus lietaus.

Raudona – man asocijuojasi su krauju, kurį per šimtmečius praliejo lietuviai. Raudona – motinos širdis, jos meilė. Raudona – tai ryškūs saulėlydžiai prie Baltijos jūros, kai žmonės dalijasi gerumu ir duona.

Elzė Bisikirskaitė, 7b klasė

Geltona. Geltona man visada primena džiaugsmą, šypsenas, karštas vasaros dienas, purų jūros smėlį ir saulėgražų laukus.

Žalia. Manau, žalia spalva reiškia gyvybę: gyvūnus, augalus, miškus, mažą pražydusią gėlelę tamsioje pievoje ar skruzdė, nešančią sunkią našą tik jai vienai žinomam takui.

Raudona. Raudona spalva simbolizuoja kovą, ginklus, stiprybę, netektis, išlietą kraują, mirtį ar motinų raudas, netekus sūnų.

Meida Labanauskaitė, 7b klasė

Geltona – tai iš auksinių grūdų mylinčių rankų iškepta šviežia duona, kurios pluta ruda kaip žemė.

Žalia – tai miškai, kuriais didžiuojamės, gamta, kurios turime labai daug, deja, tik ne visada ją tausojame.

Raudona – tai laisvė, priminimas, kad ją reikia saugoti, kad mums teko patirti daugybę sunkumų, bet visus juos nugalėjome.

Dėl šių paprastų, bet mums labai svarbių dalykų turime saugoti, branginti ir mylėti **Lietuvą**.

Vytė Vaitkevičiūtė, 7b klasė

Ten, kur tėvynės vėjas ošia,
Ten, kur vėliava plevėsuoja,
Mes užaugome brangindami ir gindami
tėvynės savitas spalvas.
Geltona kaip saulė, kuri gina nuo tamsių naktų.
Žalia kaip begalinės pievos ar miškai gūdieji.
Raudona kaip milžinų gynėjų išlietas kraujas žemėn.
Šios spalvos žėri ir mūsų širdyse.

Aistė Malinauskaitė, 8a klasė

Geltona – spindinti kaip saulė.
Žalia – amžinai gyvi pušų spygliai.
Raudona – tai žuvusių kraujas, tekantis ir mūsų širdyse.

Daigirdas Pertikas, 8a klasė

Lietuvos vėliava, tyliai plevėsudama, man šnabžda tautos istoriją. Kiekviena spalva tai tarsi knygos puslapis, pasakojantis apie garbę ir skausmą.

Geltona - tai jauna, daili, ilgakasė, šviesiaplaukė mergina, apsirengusi tautiniais drabužiais, lengvai žingsniuojanti javų lauku, saulei besileidžiant.

Žalia – tai vidutinio amžiaus, pavargęs, purvinas žemdirbys, kuris visą dieną dirbo laukuose, tačiau su šypseną galvojantis apie namuose laukiančią žmoną, mylimus vaikus ir šiltą vakarienę.

Raudona – tai jaunas, sužeistas partizanas miškuose, su širdgėla prisimenantis motinos švelnias rankas, tėvo rūstų balsą ir namų židinio kaitrumą.

Emilija Targonskytė, 8a klasė

Geltona, žalia ir raudona. Visos šios spalvos yra labai vasariškos. Man jos sukelia daug gražių prisiminimų apie vaikystę, draugus, šeimą bei mano sutiktus įvairius žmones, vėliau tapusius artimais.

Geltona spalva. Prisimenu, kaip vasarą keliaudama po Lietuvą su tėvais, pro langą matydavau gražius kviečių laukus. Vėjas juos palengva kedeno ir nuo saulės jie lyg imdavo švytėti.

Žalia tai lyg gyvybės spalva. Kiekvieną pavasarį atgimsta gamta, miškai ir vėl nusidažo žaliai, paukščiai grįžta į savo kraštą ir vėl ima čiulbėti savo miškui, savo tėvynei, mums.

Raudona tai šilta spalva. Raudona primena laužą ir jame rusenančią ugnį. Prisimenu tuos šiltus vasaros vakarus, tais ypatingais vakarais su draugais sėdėdavom prie laužo, pasakodavome įdomias istorijas ir jausdavome tarpusavio meilę ir šilumą.

Visos šios spalvos brangios ne tik man, bet ir visiems, kurie gyvena prie Baltijos jūros tarp žalių miškų ir mėlynų upių. Lietuvos vėliava tokia pat graži kaip ir Lietuva. Čia mes esame laisvi, mums čia gera ir smagu.

Ieva Marčiukaitytė, 8a klasė

Kai aš buvau dar pradinukė, mokykloje mes dainuodavome dainą apie Lietuvą:

Geltona spalva tai saulė,
Žalia tai laukų spalva,
Raudona spalva tai kraujas,
Kartu jos tai Lietuva.

Būtent tokią nuomonę turėjau apie mūsų šalį, mūsų trispalvę. Dabar suprantu, kad vėliava tai ne tik šios trys spalvos. Tai daug daugiau. Tai šviesa, paskutinė viltis, kurios mūsų protėviai laikėsi įsikibę ir nepasidavė. Tai mūsų Tėvynės žali miškai, kuriuos jie gynė ir saugojo. Tai tas paaukotas, ant balto sniego išlietas ryškiai raudonas kraujas, kurio protėviai negailėjo. Ir visa tai tam, kad būtume laisvi. Kad galėtume grožėtis saulės šviesa. Kad galėtume laisvai bėgioti laukuose. Ir prisiminę šią auką dėkotumėme už suteiktą galimybę pajauti ir pažinti šį laisvės jausmą.

Ieva Tamulynaitė, 8a klasė

Vėliava - man tarsi skydas, ginantis nuo priešų ar šilta antklodė, kuri sunkiausiai laiko tarpniais apgaubia meile. Tokia šiluma man primena raudonąją mūsų vėliavos spalvą. O štai geltonoji simbolizuoja šalies trapumą, dėl kurio ir kyla noras vėliavą, kartu ir pačią Lietuvą prirėikus visada apginti. Žalia - man asocijuojasi su išmintimi, žemiškumu ir sunkiu darbu.

Manau, jog daugelis žmonių pažvelgę į Lietuvos trispalvę, jos spalvas susieja su savo atsiminimais, galbūt prisimindami artimuosius, kurie narsiai kovėsi ir liejo kraują dėl galimybės nieko nevaržomiems iškelti Lietuvos vėliavą aukščiau saulės. Kai kuriems geltona, žalia ir raudona primena žydinčias pievos gėles ar skirtingas arbatos rūšis. Visi palyginimai yra savaip užburiantys ir pasakiški - vien pasiklausius kelių žmonių pamąstymų norisi parašyti knygą!

Deja, kalbėdami apie vėliavą, visi pamiršta patį svarbiausią dalyką - stiebą. Argi jis nesimbolizuoja mūsų, Lietuvos gyventojų? Jei mes būsime tvirti, stiprūs ir vieningi - toks bus ir stiebas. O jeigu vėliavos stiebas tvirtas, jos nenubloks net stipriausi vėjai. Tačiau jei stiebas silpnas, išgraužtas termitų, vėliavos laukia baisi lemtis... Termitais, graužiančiais mus, gali būti bet kas: gimtosios kalbos iškraipymas, krauju iškovotos Tėvynės laisvės negerbimas, jos istorijos pamiršimas senųjų iš kartos į kartą perduodamų tradicijų ir papročių palikimas užmarštyje. Neleiskime termitams mūsų graužti ir išlaikykime Lietuvos vėliavos stiebą tvirtą.

„Tegul Vasario 16-oji suskamba mūsų širdyse kaip laisvės priesaika, paveldėta iš Lietuvos laisvės gynėjų. Dabar – mūsų eilė saugoti atkurta Lietuvos valstybę, branginti ją ir didžiuliotis, stiprinti ir kurti jos naują, garbingą ateitį“, - Dalia Grybauskaitė, 8-toji Lietuvos prezidentė.

Kamilė Palubinskaitė, 8a klasė

Aš tau pasakysiu!
Matai ten, viršuje,
Ten geltona saulė
Ir pirmoji Lietuvos spalva.
Dabar pasižiūrėk tenai!
Ten žali laukai,
Kur mūsų tėvai lakstė
Kada buvo maži.
Na, ir paskutinė raudona!
Matai, kas ant sniego,
Kažkas raudonai žiba...
Tai mūsų lietuviai kovodami išliejo kraują dėl mūsų!
Štai dabar jau žinai kas yra Lietuva!

Samanta Kaminskaitė, 8a klasė

Geltona- tai rudenį gelstantys ąžuolo lapai, virš upių kylanti saulė, pavasarį akis pramerkusi pienė, auksiniai rugelių laukai, trapus lelijos žiedas ežere, jūros bangų nešamas sudaužytos Jūratės pilies gintaro gabalėlis...

Žalia- tai didingos kalvos, gležnas rūtos lapelis, pamiškėje sprogstantis berželis, eglių šakų didybė, laukai, kuriuose nesunkiai galima pasislėpti, sodų žaliavimas, gajus paparčio krūmas, minkštutė šilo samanų paklotė...

Raudona- tai aguonų pieva, lyg susigėdę raustantys šermukšniai, vakarop už sunokusių rugių besislepianči saulė, nuraudusios drebulės paunksmėje kyšanti raudonikio galva, ant sniego nutūpusios sniegenos pilvelis...

Emilija Treigyte, 1a klasė

Geltona- tai auksiniai rugių laukai pakelėje vėlyvo rugpjūčio dieną. Tai saulės apšviesti pienių ir rapsų laukai pavasarį. Tai užburiančios pajūrio kopos.

Žalia- tai šiltas vasaros vėjas, pučiantis žaliuojančiame miške. Tai kalvos, girios ir piliakalniai, apipinti legendomis ir padavimais.

Raudona- tai meilė Tėvynei. Tai kiekvieno Lietuvos piliečio širdys, kurios susijungę sukuria Vienybę, Šilumą, Gerumą ir padaro Lietuvą Nenugalimą.

Gabija Arbačiauskaitė, 1a klasė

Trispalvė. Ką man reiškia geltona, žalia ir raudona?

Geltona man primena šviesą. Žydinčią viltį ir džiaugsmą, kuris spindi žmonių veiduose. Naują dieną nuostabiame krašte, kuriame gimiau ir augau – Lietuvoje. Saulę, kurią pasitinkame rytais ir palydime vakarais.

Žalia – jaunystę. Sielos atgimimą. Žalumą, augaliją. Miškai ir kalvos papuošia Lietuvą. Upėmis bei upeliais apraizgyta spindi gyvastimi. Ir visa kita, kas gyva, kas juda, kas jaučia meilę mūsų kraštui.

Raudona – kraujas, karas, maištas. Iškovota laisvė Lietuvai ir jos žmonėms. Pralietas kraujas drąsių herojų. Tačiau jų niekada nepamiršime, nes dėl jų mes turime Lietuvą. Dėl jų mes gyvename laisvai. Dėl jų mes kalbame savo kalba. Dėl jų pralieto kraujo mes šiandien esame tas, kas esame.

Ema Kandrotaitė, Ia klasė

Gimtoji drobulė

Mūsų vėliava nepaprasta,

Švyti man ji saulės vitražais,

Sūpuojasi, banguoja ir krykščia:

Geltona – kaip saulės jūra,

Kur kyla virš klonių, rūkų nuklotų.

Žalia – kaip mūsų girių medžiai,

Beržai, ąžuolėliai kaip žalios pievos.

Raudona – kaip aguonų laukymė,

Kur mūsų brolelių meilė Tėvynei kelius praskynė.

Ji nepaprasta, stebuklinga,

Banguoja Europoj tokia viena, ypatinga.

Jokūbas Dargis, Ia klasė

Geltona – tai geltoni gimtinių laukai, maišytos rapsos ir javai. Tai saulės šypsena plati, kuri nušviečia tamsos kelią. Geltona - šilumos spalva, primenanti jaunystę ir laimę. Ji - tai gintaras dailus, kurį jūra išmeta į krantą. Tai grįžimas prisiminimais į vaikystę, kai šiltą vasaros rytą visi pindavo pienių vainikus. Geltono drugelio skrydis, bičių surinktas medus ir šviežiai pagamintas močiutės sūris.

Žalia - tai rytinis rasos žolės kvapas, pasivaikščiojimas miško takais, žingsnis basomis į paslaptinę, naują pasaulį, kur pėdas kutena šviežiai nupjauta mūsų žemės žolė. Tai paslaptingos vasaros naktys, kai mergelės ieško paparčio žiedo tikėdamos, kad taps išmintingomis ir supras žvėrių bei paukščių kalbas.

Raudona – tai šviežių braškių kšnis, raudonų tulpių gaiva, agonų laukuos vaikelių juokas ir raudonų vakarų šnibždesiai. Tai mamos apkabinimas prieš miegą, serbentų ir vyšnių skynimas ar net boružėlės nusileidimas ant nosies. Svarbiausia, raudona – tai meilė Tėvynei.

Ugnė Margarian, Ia klasė

Geltona – spindintis saulės spindulys, kuris nušviečia mūsų gyvenimus ir jie spindi lyg aukso dulkės.

Žalia – kalnai, medžiai, laukai, po kuriuos pasivaikščiojus mūsų gyvenimas pasidaro tikresnis, energingesnis, gyvesnis bei švaresnis.

Raudona – prisirpusios vyšnios, kurias prakandus randame stebuklingą kauliuką, kuris mus kviečia minutėlei sustoti ir neskubėti, o pasimėgauti saldžiu vyšnių aromatu.

Urtė Lakavičiūtė, I a klasė

Mokinius ruošė mokytojos I.Montvydienė ir D.Vyšniauskienė. Dėkojame joms ir visiems kūrėjams už gražų prasmingą darbą!

